

Sygn. akt *XVII AmE 52/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w R.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi**

na skutek odwołania R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w R. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 12 stycznia 2011r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w R. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 52/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2011 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po wznowieniu z urzędu postanowieniem z dnia 24 września 2010r. postępowania administracyjnego w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przedsiębiorcy R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R., zakończonego decyzją ostateczną Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 maja 2010r. umarżającą postępowanie administracyjne:

I. uchylił w całości decyzję z dnia 21 maja 2010r.;

II. stwierdził, że przedsiębiorca R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R. rażąco naruszyła warunek 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej jej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 listopada 2004r. Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 16 października 2008r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 30 marca 2010r. Nr (...), w ten sposób, że na terenie stacji paliw w miejscowości R. przy ul. (...) dokonywała sprzedaży oleju napędowego wykorzystując do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej zbiornik naziemny typu (...) o pojemności 5m³, co stanowi naruszenie obowiązujących przepisów prawa określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw;

III. z uwagi na powyżej wskazane rażąco naruszenie zmienił zakres koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R. poprzez wykreślenie w całości punktu nr 1 „PRZEDMIOT I ZAKRES DZIAŁALNOŚCI” na stronie 2 decyzji oraz nadanie mu następującego brzmienia: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto-gazu położonej w miejscowości R. przy ul. (...)”.

Od niniejszej Decyzji odwołanie wniosła powódka - R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R., zaskarżając ją w całości i zarzucając jej błędną wykładnię prawa materialnego art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. 2006 r. Nr 89 poz. 625) w związku z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2007 r. Nr 155 poz. 1095) poprzez przyjęcie, że zachowanie powódki używającej zbiornik nadziemny typu (...) do sprzedaży oleju napędowego, stanowiło „rażące naruszenie” warunków udzielonej jej koncesji. W oparciu o powyższy zarzut powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej Decyzji i umorzenie postępowania, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przypisanych oraz zawieszenie wykonania Decyzji do czasu zakończenia postępowania.

Odnosząc się do kwestii zbiornika nadziemnego typu (...) podkreśliła, że złożyła do akt dokumenty świadczące o bezpieczeństwie tego zbiornika, jak też świadectwa legalizacji wydane przez stosowne władze, co jak podała daje gwarancję, że zbiornik ten nie stanowi zagrożenia zarówno dla ludzi jak też dla środowiska. Poza tym, wystąpiła do Wójta Gminy G. o wydanie decyzji zmieniającej przeznaczenie gruntu, na którym prowadzi stację paliw, aby mogła legalnie prowadzić sprzedaż oleju napędowego. Do chwili obecnej decyzji takiej nie otrzymała pomimo wielokrotnych monitów i interwencji. Powódka wskazała, że opieszałość w wydaniu tej decyzji wójt tłumaczył brakiem środków finansowych na zmianę planu zagospodarowania przestrzennego, a prawdopodobnie gmina takiego planu nie posiada. Wywiodła, iż w tej sytuacji wymiana zbiornika naziemnego na podziemny kolidowałaby z przepisami o ochronie środowiska, a to z kolei spowodowałoby kontrolę inspektora ochrony środowiska i nałożenie na nią kary pieniężnej.

Powódka zaznaczyła jednocześnie, że wykorzystywanie jednego zbiornika typu (...) nie może przesądzać o charakterze całej stacji paliw. Zauważyła, iż zajmuje się przede wszystkim sprzedażą gazu, zaś sprzedaż oleju napędowego jest marginalna i stanowi niewielką część przychodu osiąganego ze sprzedaży koncesjonowanej. Natomiast zbiornik nie zagraża zarówno ludziom jak też środowisku.

Powódka stanęła na stanowisku, że okoliczności sprawy nie mogą być podstawą do wydania przez Prezesa URE decyzji najsurowszej, skutkującej cofnięciem przedsiębiorcy koncesji na obrót olejem napędowym. Wskazała, iż decyzja cofająca koncesję jest karą najdotkliwszą w skutkach dla przedsiębiorcy, bowiem pozbawia go prawa wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Tak więc kara ta powinna być stosowana przez Prezesa URE ostrożnie i ostatecznie, w sytuacjach gdy inne kary nałożone na przedsiębiorcę w celu wyegzekwowania przestrzegania prawa okażą się nieskuteczne lub gdy okoliczności sprawy wskazują, że zastosowanie łagodniejszego środka nie osiągnęłoby wymaganego rezultatu. Podniosła, iż Prezes URE nie wykazał w uzasadnieniu Decyzji, że zastosowanie innego środka nie przyniosłoby oczekiwanego skutku. Powódka wywiodła, że skoro ciężar dowodu co do urzeczywistnienia się przesłanki cofnięcia koncesji spoczywał na Prezesie URE, to dla wykazania „rażącego” naruszenia warunków koncesyjnych powinien odwołać się do pewnego wzorca postępowania, obowiązującego przedsiębiorców prowadzących stacje paliw. Dopiero bowiem wskazanie właściwej pragmatyki branżowej pozwalałoby na postawienie tezy o rażących od niej odstępstwach. Powódka dodała, że zasadnym byłoby pozbawienie koncesji, gdyby dokonywała sprzedaży ze zbiornika naziemnego w obszarze miejskim, w sąsiedztwie budynków mieszkalnych, kiedy istniałoby realne zagrożenie dla środowiska i otoczenia.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 22 listopada 2004 r. Nr (...) (k. 57-62 akt sąd.), zmienioną decyzją z dnia 16 października 2008 r. Nr (...) (k. 54-56 akt sąd.) oraz decyzją z dnia 30 marca 2010 r. Nr (...) (k. 51-53 akt sąd.), udzielono przedsiębiorcy R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w G., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 25 listopada 2004r. do dnia 25 listopada 2014 r.

W wyniku kontroli Urzędu Celnego w S. przeprowadzonej 24 czerwca 2008r. w użytkowanej przez Przedsiębiorcę Stacji Gazowej w R., stwierdzono, że na stacji tej usytuowany jest zbiornik naziemny (...), służący Koncesjonariuszowi do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej z zakresu obrotu olejem napędowym (k. 1 akt adm.).

Czynności kontrolno – rozpoznawcze Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w G. przeprowadzone w dniach 17-18.09.2008r. na stacji gazowej R. K. potwierdziły sprzedaż oleju napędowego ze zbiornika naziemnego (...) 5000 l (k. 5-6 akt adm.).

Wobec powyższego pismem z dnia 07 listopada 2008 r. (k. 8-11 akt adm.), Przedsiębiorca został wezwany do usunięcia - w wyznaczonym terminie 30 dni od daty otrzymania pisma - stanu faktycznego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji i z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą udzieloną Koncesjonariuszowi koncesją, poprzez zaprzestanie użytkowania w prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej z zakresu obrotu paliwami ciekłymi zbiornika naziemnego typu (...) 5000 l tj. kontenerowej stacji paliw, znajdującej się na posiadanej przez Przedsiębiorcę stacji w G. przy ul. (...).

Powyższe wezwanie zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 17 listopada 2008 r. (k. 12 akt adm.).

Pismem z dnia 16 marca 2009 r. (k. 16 akt adm.) Komendant Powiatowy Państwowej Straży Pożarnej w G. powiadomił Prezesa URE, że Przedsiębiorca w dalszym ciągu prowadzi sprzedaż oleju napędowego ze zbiornika naziemnego (...) 5000 l. Do pisma załączony został protokół z ustaleń dokonanych w toku przedmiotowych czynności oraz dokumentacja fotograficzna (k. 17-18 akt adm.).

W tej sytuacji Prezes URE pismem z dnia 31 marca 2009 r. (k. 20- 23 akt adm.) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi w związku z ujawnieniem okoliczności wskazujących na naruszenie warunków tej koncesji. Jednocześnie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie, złożenia wniosków dowodowych oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunku 2.1.1., jak również do przedstawienia opisu prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej zawierającego wskazanie miejsc wykonywania tej działalności, rodzajów paliw ciekłych będących przedmiotem prowadzonego obrotu oraz wskazanie posiadanych środków transportu przeznaczonych do transportu paliw.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 18 kwietnia 2009 r. (k. 25-40 akt adm.) Przedsiębiorca oświadczył, że nie zgadza się ze stanowiskiem Prezesa URE, iż prowadzona przez niego stacja jest stacją kontenerową, która może być wykorzystywana tymczasowo i tylko na potrzeby Sił Zbrojnych kraju, żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa i statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Przedsiębiorca stwierdził, że wykorzystywanie jednego zbiornika typu (...) nie może przesądzać o charakterze całej stacji paliw, zwłaszcza, że przepis § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia Ministra Gospodarki stanowi, iż do magazynowania, przeładunku i dystrybucji produktów naftowych mogą być używane zbiorniki naziemne i podziemne. Przedsiębiorca przedstawił informacje i dokumenty, które jego zdaniem potwierdzają, że eksploatowany przez niego zbiornik nie stwarza żadnego niebezpieczeństwa zarówno dla życia i zdrowia ludzi, jak też dla otaczającego go naturalnego środowiska. Jednocześnie poinformował, że podjął działania zmierzające do uzyskania zgody na zamontowanie na stacji zbiorników podziemnych, przy czym na przeprowadzenie tej inwestycji potrzebuje około 2 lat. Ponadto wystąpił o umorzenie wszczętego postępowania administracyjnego dotyczącego zmiany zakresu udzielonej mu koncesji lub jego zawieszenie do czasu załatwienia sprawy związanej z wymianą zbiornika (...) na zbiornik podziemny.

Pismem z dnia 23 września 2009 r. (k. 56 akt adm.) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w G. poinformował Prezesa URE, iż w toku kontroli stacji Przedsiębiorcy w dniu 21 września 2009 r. nie stwierdzono zbiornika naziemnego typu (...).

Podobnie pismem z dnia 20 kwietnia 2010 r. (k. 59 akt adm.) Komendant Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w G. powiadomił Prezesa URE, iż na dzień kontroli 16 kwietnia 2010r. Przedsiębiorca nie prowadził sprzedaży oleju napędowego ze zbiornika naziemnego typu (...), a przedmiotowego zbiornika na stacji paliw nie ma. Do pisma dołączono protokół kontroli z dnia 16 kwietnia 2010 r. oraz dokumentację fotograficzną potwierdzającą usunięcie z terenu stacji paliw zbiornika naziemnego typu (...) (k. 60-61 akt adm.).

W związku z usunięciem przez Koncesjonariusza zbiornika naziemnego, Prezes URE Decyzją z dnia 21 maja 2010r. umorzył prowadzone postępowanie administracyjne w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 63-69 akt adm.).

Z kolei pismem z dnia 24 sierpnia 2010 r. (k. 71-72 akt adm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w toku przeprowadzonej przez inspektorów inspekcji handlowej kontroli ujawniono naruszenie warunków udzielonej Przedsiębiorcę koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W dniu 08 czerwca 2010 r. inspektorzy inspekcji handlowej pobrali na stacji paliw Przedsiębiorcy próbki oleju napędowego z odmierzacza połączonego ze zbiornikiem naziemnym oleju napędowego o pojemności 5 m³ (protokół kontroli k. 76-77 akt adm., protokół pobrania próbek paliw nr 47/10, k. 78- 80 akt adm.). Wyniki badań oleju wykazały zawyżoną zawartość siarki oraz zaniżoną temperaturę zapłonu (k. 88, 110 akt adm.).

W dniu 22 czerwca 2010r. powtórnie skontrolowano Przedsiębiorcę i pobrano próbki oleju napędowego. Jednocześnie olej napędowy znajdujący się w zbiorniku naziemnym został zabezpieczony poprzez nałożenie trzech plomb (protokół kontroli k. 87-91 akt adm., protokół pobrania próbek paliw nr 53/10 k. 93-94 akt adm.). Wyniki badań pobranego paliwa wykazały zawyżoną zawartość siarki (k. 118, 125 akt adm.).

Jak podano w protokołach kontroli Przedsiębiorca oferował więc do sprzedaży paliwo nie spełniające wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

W związku z powyższym, pismem z dnia 01 września 2010 r. (k. 142- 144 akt adm.) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej wobec ujawnienia okoliczności wskazujących na możliwość zaistnienia naruszenia przez Przedsiębiorcę warunku 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Ponadto postanowieniem z dnia 24 września 2010r. Prezes URE wznowił z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R., zakończone decyzją ostateczną Prezesa URE z dnia 21 maja 2010r. o umorzeniu postępowania (k. 263-269 akt adm.).

Wznowione postępowanie zostało zakończone wydaniem przez Prezesa Urzędu zaskarżonej Decyzji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności powołanych odpisów dokumentów, których autentyczności ani treści strony nie kwestionowały, zaś Sąd także nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Prezes URE słusznie uchylił decyzję wydaną w dniu 21 maja 2010r. umarzającą postępowanie administracyjne w sprawie zmiany zakresu koncesji udzielonej R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R. na obrót paliwami ciekłymi, w związku z ujawnieniem okoliczności prowadzenia przez powódkę komercyjnej działalności gospodarczej w postaci obrotu olejem napędowym przy pomocy naziemnego zbiornika typu (...) 5000 l. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego powódka usunęła wskazany zbiornik z należącej do niej stacji znajdującej się w miejscowości R., przy ul. (...), co było właśnie powodem umorzenia postępowania administracyjnego, ale tylko tymczasowo, gdyż ów zbiornik został powtórnie zainstalowany na stacji powódki.

Po raz pierwszy ujawniono prowadzenie działalności koncesjonowanej polegającej na sprzedaży oleju napędowego z przedmiotowego zbiornika naziemnego na w.wym. stacji 24 czerwca 2008r., a następnie użytkowanie zbiornika zostało potwierdzone podczas czynności kontrolno-rozpoznawczych przeprowadzonych w dniach 17-18 września 2008r., jak również w dniu 11 marca 2009r. Powódka kontynuowała więc sprzedaż oleju napędowego przy pomocy zbiornika naziemnego (...) 5000 l pomimo, że pismem z dnia 07 listopada 2008r., odebranych przez powódkę 17 listopada 2008r., została ona wezwana do usunięcia stanu niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji oraz przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą tą koncesją, poprzez zaprzestanie użytkowania w działalności gospodarczej z zakresu obrotu paliwami ciekłymi wymienionego zbiornika naziemnego (...) 5000 l. Powyższe było podstawą wszczęcia postępowania w sprawie zmiany zakresu koncesji. Podczas kontroli przeprowadzonej przez Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w G. w dniu 21 września 2009r., a następnie przez przedstawicieli Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w G. w dniu 16 kwietnia 2010r., nie stwierdzono jednak obecności zbiornika na stacji. Stąd 21 maja 2010r. postępowanie administracyjne wszczęte z urzędu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 31 marca 2009 r. w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej powódce zostało umorzone. Jednakże już 08 czerwca 2010r. inspektorzy inspekcji handlowej w trakcie kontroli jakości paliwa sprzedawanego na stacji powódki pobrali próbki oleju napędowego z odmierzacza ON połączonego ze zbiornikiem naziemnym zawierającym olej napędowy, co dowodzi, że powódka w dalszym ciągu wykorzystywała zbiornik naziemny do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej. Także kontrola inspekcji handlowej przeprowadzona w dniu 22 czerwca 2010r. potwierdziła fakt prowadzenia przez powódkę obrotu olejem napędowym ze zbiornika naziemnego. Co więcej, pobrany z tego zbiornika olej napędowy miał zawyżoną zawartość siarki oraz zaniżoną temperaturę zapłonu. Skutkiem ujawnienia tych okoliczności było wznowienie postępowania w przedmiocie zmiany zakresu koncesji udzielonej powódce.

Prezes URE zasadnie stwierdził więc w tym postępowaniu, że R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Gazowa R. K. z siedzibą w miejscowości R. rażąco naruszyła warunki koncesji wobec tego, że na terenie stacji paliw dokonywała sprzedaży oleju napędowego, wykorzystując do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej zbiornik naziemny typu (...) o pojemności 5m³, co stanowi naruszenie obowiązujących przepisów prawa określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw.

Bezspornym jest bowiem, iż Przedsiębiorca prowadził obrót olejem napędowym, czyli paliwem ciekłym na stacji paliw, wykorzystując kontenerowy naziemny zbiornik na to paliwo. Tymczasem stosownie do § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2005r. Nr 243, poz. 2063 ze zm.) dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Natomiast stacji paliw powódki, służącej do sprzedaży detalicznej paliwa, niewątpliwie nie można zaliczyć do obiektów o takim przeznaczeniu.

Poza tym, z § 1 pkt 2 wskazanego rozporządzenia zawierającego definicję stacji paliw płynnych, zgodnie z którą jest to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub naziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego,

instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze; wynika, że prawodawca nie przewiduje, aby w skład stacji paliw płynnych wchodziły nadziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych.

Od dnia wejścia w życie rozporządzenia, tj. od 01 stycznia 2006r. Przedsiębiorca powinien prowadzić działalność zgodnie z jego przepisami, stosując się do aktualnych regulacji warunkujących prowadzenie przez niego danej działalności koncesjonowanej.

Wobec tego uznać trzeba, że powódka działała niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, konkretnie z § 99 ust. 1 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie.

Nie ma przy tym znaczenia, czy powódka posiada świadectwa legalizacji zbiornika, czy też inne dokumenty świadczące o bezpieczeństwie tego zbiornika, gdyż istotny jest sam fakt nierespektowania przepisów określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw płynnych. Ponadto Sąd miał na uwadze, że w jednym z przedstawionych przez samą powódkę dokumentów tj. opinii dotyczącej zbiorników F. na olej napędowy produkcji firmy (...) Sp. z o.o. w aspekcie wymagań ochrony środowiska, wskazano, że zbiorniki te nie są przeznaczone do komercyjnej dystrybucji paliwa (k. 35v akt adm.), zatem nie można przyjąć, jak twierdzi powódka, że przedmiotowy zbiornik nie zagrażał ani środowisku ani też ludziom. Podobnie ewentualna opieszałość organów w przedmiocie wydania decyzji zmieniającej przeznaczenie gruntu, celem zastąpienia zbiornika naziemnego zbiornikiem podziemnym, nie może usprawiedliwiać działania sprzecznego z prawem.

Tym samym więc, powódka naruszając przepisy prawa naruszała jednocześnie warunek 2.1.1. udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zgodnie z którym Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie – Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Przy czym warunek ten jest podstawowym warunkiem prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Powódka została też wezwana do usunięcia stanu niezgodnego z prawem i warunkami koncesji, ale stan ten usunęła tylko na niedługi okres czasu, po czym powtórnie zainstalowała na stacji zbiornik naziemny, z którego dystrybuowała konsumentom olej napędowy, co należy uznać za działanie umyślne.

Prezes URE trafnie uznał zatem, iż doszło do rażącego naruszenia warunków koncesji, a co za tym idzie był uprawniony do zastosowania przepisów art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), które nakładają na Prezesa URE obowiązek cofnięcia lub zmiany koncesji w razie rażącego naruszenia warunku koncesji lub innych warunków wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej określonych przepisami prawa oraz w przypadku, gdy koncesjonariusz w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją.

Sąd uznał, że postępowanie powódki zasługuje na zmianę zakresu koncesji w sposób określony w Decyzji. Skoro powódka kontynuowała obrót olejem napędowym przy pomocy zbiornika naziemnego po upływie wyznaczonego jej terminu do zaprzestania użytkowania w prowadzonej działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi tego typu zbiornika, a po czasowym usunięciu zbiornika świadomie powróciła do stanu niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa, zasadnym było ograniczenie przez Prezesa URE udzielonej powódce koncesji do działalności gospodarczej w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto – gazu położonej w miejscowości R., przy ul. (...).

Należy zatem stwierdzić, w oparciu o stan faktyczny sprawy ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż zaskarżona Decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki znajduje oparcie w powołanych w niej przepisach prawa materialnego, tj. art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Biorąc powyższe względy pod uwagę, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powódkę odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 i 99 kpc.

SSO Maria Witkowska